

EQ

Tác giả:
Vũ Điền
Minh họa:
Cát Lược
Người dịch:
Lê Hải Yến

TRÍ TUỆ CẢM XÚC

NUÔI DƯỠNG
LÒNG
BAO DƯỠNG

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

DONGA®

VIẾT TỔN THƯƠNG LÊN CÁT

Thỏ con Đinh Đinh và thỏ con Đông Đông chơi với nhau rất thân. Khi mùa đông sắp tới, chúng rủ nhau đi xa kiếm lương thực dự trữ.

Một hôm, trong lúc vượt qua một ngọn núi cao, Đinh Đinh chẳng may trượt chân, suýt ngã xuống vực, Đông Đông thấy thế vội bắt chấp sự an nguy của bản thân, lao tới kéo Đinh Đinh thoát khỏi bờ vực. Khi cả hai đã ở nơi an toàn, Đinh Đinh khắc lên hòn đá to gần đây hàng chữ: "Ngày... tháng... năm..., Đông Đông đã cứu Đinh Đinh."

Hai người bạn tiếp tục đi về phía trước. Sau khi đi được một

chặng đường dài dằng dặc, họ đã đến được biển. Nhưng ở đây họ lại cãi nhau chỉ vì chuyện quay về hay ra khơi. Trong lúc nóng giận, Đông Đông đã đánh Đinh Đinh một cái bạt tai. Đinh Đinh vội chạy ra bờ biển, viết lên đó hàng chữ: "Ngày... tháng... năm..., Đông Đông đánh Đinh Đinh."

Một người biết chuyện đã hỏi Đinh Đinh:

- Tại sao cháu lại khắc chuyện Đông Đông cứu cháu lên đá còn viết chuyện Đông Đông đánh cháu lên cát?

Đinh Đinh nói:

- Việc Đông Đông cứu cháu, cháu suốt đời nhớ ơn bạn ấy, nên mới khắc lên đá để không phai. Còn chuyện bạn ấy đánh cháu, cháu sẽ quên theo sóng biển cuốn trôi chữ đi.

Bài học gợi mở

Các em thân mến, hãy học tập thỏ con Đinh Đinh để tất cả những chuyện không đáng nhớ trôi theo sóng biển. Chỉ bằng cách ghi nhớ ân huệ người khác dành cho chúng ta, quên đi nỗi oán hận của mình đối với người khác, chúng ta mới sống vui vẻ và thoải mái được. Trong câu chuyện tiếp theo, chúng ta sẽ cùng xem một người đã làm thế nào để bảo vệ vườn hoa của mình nhé!

VƯỜN HOA CỦA MỌI NGƯỜI

Nhà ông Brown có một vườn hoa rất đẹp nhưng bọn trẻ đi học qua thường hay vào ngắt. Ông đã nhiều lần nhắc nhở nhưng vẫn không được.

Một buổi sáng, ông Brown ra đứng trước vườn hoa vào lúc bọn trẻ đi học. Có một thằng nhóc tiến lại gần hỏi ông:

- Cháu có được hái hoa không ạ?
- Cháu thích cây hoa nào? - Ông Brown hỏi lại nó.

Thằng nhóc chọn một cây hoa tu-líp thấp bé. Ông Brown bảo nó:

- Vậy cây hoa này là của cháu. Nếu cháu để nó lại đây, nó sẽ nở hoa trong nhiều ngày nữa. Còn nếu

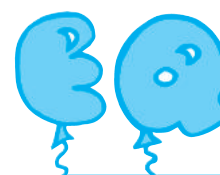
cháu hái ngay bây giờ thì chỉ chơi được một lúc thôi. Cháu thích thế nào hơn?

Thằng nhóc nghĩ ngợi một hồi rồi đáp:

- Vậy cháu sẽ để hoa ở đây, lúc tan học về cháu lại được ngắm nó.

Buổi chiều hôm đó, hơn hai mươi đứa nhóc đứng chờ ông Brown chọn hoa cho chúng và tất cả đều đồng ý giữ hoa lại trong vườn, cho đến tận khi tàn.

Và mùa xuân năm ấy, ông Brown đã tặng cho bọn trẻ tất cả hoa trong vườn.

Bài học gợi mở

Ông Brown đã tặng hết hoa trong vườn cho bọn trẻ, nhờ vậy mà bảo vệ được vườn hoa. Đó thật là một biện pháp thông minh. Đôi khi, chúng ta vì không muốn mất đi một thứ gì đó nên ra sức bảo vệ, nhưng chính thế lại càng mất nhiều hơn. Còn nếu chúng ta bao dung với tất cả thì sẽ nhận được nhiều điều tốt đẹp. Giống như Trai trong câu chuyện tiếp theo đây, vì biết bao dung mà đã làm nên được những điều vô cùng kỳ diệu đấy!

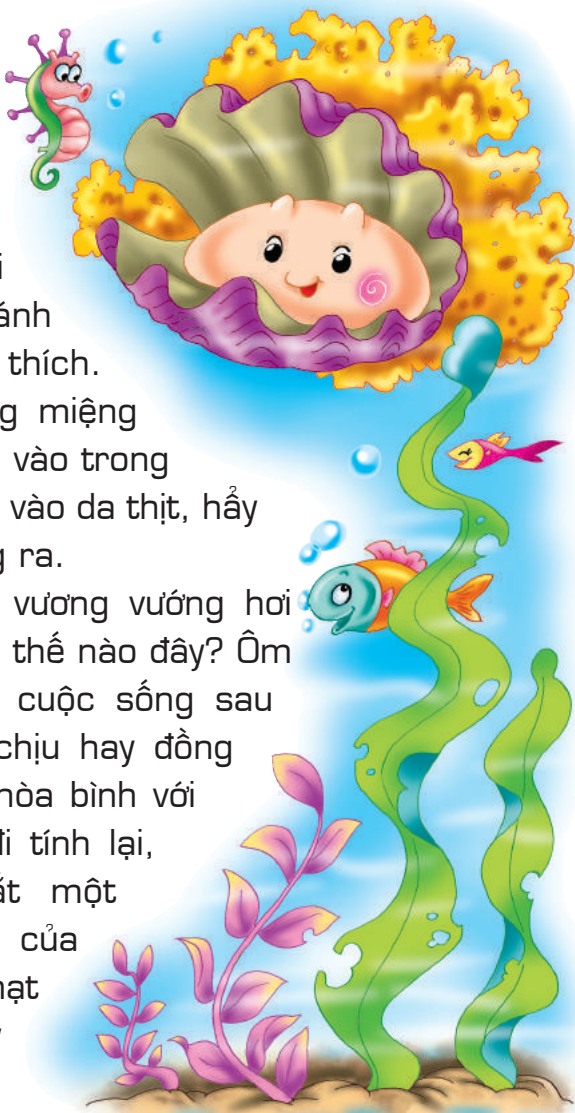

ĐIỀU KỲ DIỆU CỦA NGỌC TRAI

6

Một ngày nọ, Trai đang bơi dưới đáy hồ thì trông thấy một đám rong mỡ màng. Nó vui mừng bơi lại gần chuẩn bị đánh chén cho thỏa thích. Đang lúc mở rộng miệng thì một hạt cát rơi vào trong người nó, cắm sâu vào da thịt, hầy kiểu gì cũng không ra.

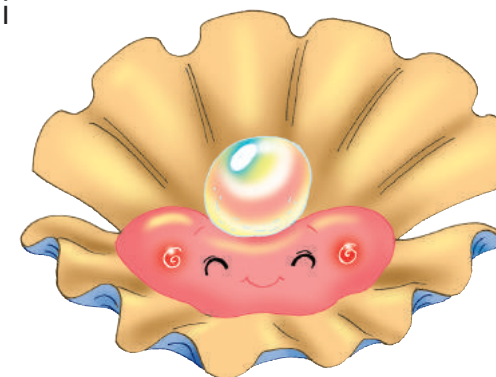
Trai cảm thấy vương vướng hơi khó chịu. Phải làm thế nào đây? Ôm nỗi oán hận biến cuộc sống sau này trở nên khó chịu hay đồng hóa, chung sống hòa bình với hạt cát đó. Suy đi tính lại, Trai bắt đầu cất một phần dinh dưỡng của mình dành nuôi hạt cát, bao bọc lấy

7

nó, coi như một phần cơ thể của mình. Ngày qua ngày, hạt cát nhờ được nuôi lớn bởi chất dinh dưỡng của Trai đã thành một hạt ngọc tuyệt đẹp.

Sau khi con người phát hiện ra điều này, họ gọi hạt cát được Trai nuôi dưỡng là “trân châu”, hay “ngọc trai”. Và ngoài vẻ đẹp hiếm có, ngọc trai còn có nhiều công dụng khác, nên rất được con người ưa chuộng, vì thế mà Trai cũng được con người yêu thích.

Bài học gợi mở

Trai tuy là loài động vật nhuyễn thể, không có xương sống lẫn bộ não, nhưng đã biết cách thích nghi với hoàn cảnh: biến một vật thể lạ thành một phần thân thể. Trong cuộc sống hàng ngày, con người chúng ta cũng vậy, cần phải biết cư xử một cách bao dung độ lượng như Trai đối với hạt cát. Hãy thay đổi sự yếu kém, thiếu khuyết của mình bằng hành động thực tế. Trong câu chuyện tiếp theo, chúng ta sẽ được biết lòng khoan dung, vị tha với người khác sẽ được đền đáp lại như thế nào nhé!

KẺ TRỘM NGỌC

Một vị vua nọ mở tiệc mừng thắng trận trong cung.

Bỗng, một cơn gió to nổi lên, thổi tắt mọi ngọn nến đang thắp trong cung. Rồi có tiếng kêu thất thanh của một cung nữ:

- Trộm, bắt trộm, có kẻ trộm đồ nhân lúc trời tối.

Nhà vua hỏi:

- Khanh bị mất đồ gì vậy?

Cung nữ đáp:

- Bẩm, người đó lấy mất miếng ngọc như ý mà tiện nữ đeo trên cổ ạ. Có điều, tiện nữ đã giật được mũ của hắn. Chỉ cần bệ hạ cho thắp nến lên thì sẽ biết ngay ai là kẻ trộm thôi ạ.

Nghe thấy vậy, nhà vua cười cười nói:

- Chỉ là một miếng ngọc tầm thường, đâu có gì giá trị. Hôm nay ở đây đều là công thần, ta không muốn truy cứu chuyện này.

Tiếp đó, nhà vua nói:

- Các khanh, hôm nay ta mời các khanh uống rượu, phải tận hưởng niềm vui, vậy mọi người hãy bỏ mũ ra. Đội mũ thì sao có thể thoải mái được cơ chứ, phải không?

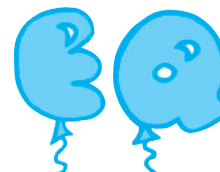
Quần thần ai nấy đều cởi mũ ra, nhờ vậy mà tên trộm thoát tội.

Sau này, khi nhà vua bị thua trận, nhờ được một vị tướng dũng cảm liều chết bảo vệ nên mới thoát hiểm. Nhà vua hỏi:

- Bình thường ta đâu có chiều cố đặc biệt gì đến khanh, sao khanh lại một lòng trung thành với ta như vậy?

Vị tướng mới đáp:

- Thưa bệ hạ, thần chính là người bị cung nữ dọ nọ giật mất mũ.

Bài học gợi mở

Như chúng ta đã thấy đấy, nhờ khoan dung mà nhà vua có được lòng trung thành của vị tướng quân nọ lẫn tính mạng của mình. Trong cuộc sống, chúng ta cần có lòng khoan dung, vị tha bởi tạo cơ hội cho người cũng chính là tạo cơ hội cho mình. Câu chuyện về ông lão dưới đây là một minh chứng rất rõ ràng về giá trị của lòng bao dung đấy. Mời các em cùng theo dõi.

KIM CƯƠNG CỦA CHIM

10

Xưa kia, trên một hòn đảo ngoài khơi xa có rất nhiều kim cương nằm trên những vách núi cheo leo, hiểm trở mà con người không thể lên được. Chỉ có duy nhất một loài chim biển là có thể bay được lên đó.

Chim biển thỉnh thoảng ăn một vài viên kim cương để tiêu hóa tốt hơn. Mới đầu, dân trên đảo không biết được là trong bụng chim có kim cương. Chỉ khi chim tới ăn trộm quả trong vườn, bị dân trên đảo đánh chết, lúc mổ bụng chim ra, họ mới phát hiện ra điều đó.

Từ đó trở đi, loài chim này luôn bị dân trên đảo săn lùng bắt giết, khiến chúng ngày đêm nơm nớp lo sợ, không dám bay tới mổ trộm quả trong vườn ăn nữa. Cũng vì thế mà dân trên đảo không thể lấy được kim cương nữa.

Chỉ có duy nhất một ông lão là không bao giờ bắt và sát hại chim, lại còn cho

phép chúng ăn trái cây trong vườn, thậm chí nhiều khi còn rải gạo cho chúng ăn.

Về sau, lũ chim chỉ còn tìm đến kiếm ăn trong vườn của ông lão.

11

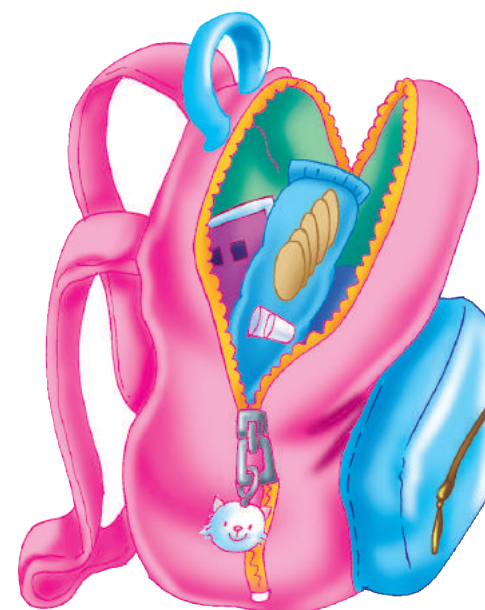
TÊN TRỘM HỒN NHIÊN

Một buổi tối, trong lúc ngồi chờ lên máy bay, để tiêu khiển, Ly mua một hộp bánh và một quyển sách để vừa chờ vừa đọc. Cô tìm một chỗ ngồi rồi mãi mê đọc sách.

13

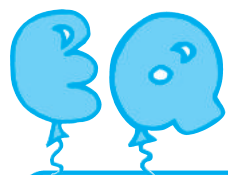
Bỗng nhiên, Ly thấy người thanh niên ngồi cạnh thân nhiên thò tay lấy bánh của cô ăn. Tuy không vui, nhưng vì không muốn gây chuyện nên Ly cho qua.

12

Lạ một điều là, ông lão thường xuyên nhặt được kim cương trong vườn nhà.

Thì ra, khi chim ăn trái cây và gạo vào bụng, chúng liền thải phân và cả kim cương xuống vườn.

Bài học gợi mở

Ông lão trong câu chuyện trên tuy chỉ mất ít quả cây và gạo nhưng lại thu được những viên kim cương có giá trị. Tin rằng các em cũng thấy được là ông lão tuy mất ít nhưng lại được rất nhiều. Sau đây, mời các em theo dõi xem chuyện gì đã xảy ra với hai người biết khoan dung, độ lượng nhé!

14

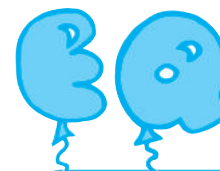
Ly ăn một chiếc, chàng thanh niên kia cũng ăn một chiếc, khi Ly thò tay định lấy chiếc bánh cuối cùng trong hộp ra ăn, chàng thanh niên cười cười, thò tay cầm chiếc bánh bẻ làm đôi, chia cho cô một nửa, còn mình ăn một nửa. Cô đón lấy nửa chiếc bánh, bụng bảo dạ: “Xem ra “tên trộm” này còn biết điều, vẫn biết chia cho mình một nửa.”

15

Sau khi nghe loa thông báo đến giờ lên máy bay, Ly vội vàng nhét sách vào ba lô, xách hành lý chạy ra cửa lên máy bay, không liếc “tên trộm” lấy một cái. Sau khi ngồi yên ổn trên máy bay, cô mới lười quẳng sách đang đọc dở từ trong ba lô ra. Bỗng Ly ngây người, hộp bánh của cô vẫn nguyên vẹn không hề suy suyển, đang nằm ở trong ba lô! Hóa ra lúc nãy cô ăn bánh của người khác.

Giờ có muốn xin lỗi thì cũng đã muộn. Ly cảm thấy rất khó nghĩ, bởi chính cô mới là “tên trộm” ngạo mạn, vô lý và bất lịch sự.

Bài học gợi mở

Cả Ly và chàng thanh niên trong câu chuyện trên đều là những người có lòng khoan dung, độ lượng, bởi có như vậy mới có thái độ bình thản trước “tên trộm”, cho phép người khác cùng ăn bánh. Làm người phải học cách biết nghĩ cho người khác, đừng bao giờ so đo tính toán. Nếu chỉ nghĩ cho bản thân thì có khi lại làm hại chính mình. Đó là trường hợp của cái cây kiêu ngạo trong câu chuyện sau đây.

CÁI CÂY KIÊU NGẠO

16

Một cái cây cao vút, thẳng tắp, rất tự hào về thân hình của mình, rồi chẳng mấy chốc nó trở nên kiêu ngạo.

Một hôm, Gõ kiến bay tới đậu trên cành cây và nó nghe được rất nhiều con sâu đang nghiến răng đục khoét trong thân. Gõ kiến thương tình lấy mỏ mổ vào thân cây định khoét lỗ bắt sâu ăn.

Tuy nhiên, cái cây không biết gì, nó giãy nảy lên về tức giận, có vẻ nó không chịu được cảnh cảnh cây đẹp đẻ của mình

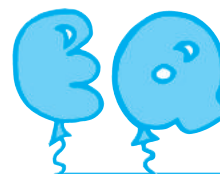
sẽ bị phá hoại, khoét thành từng lỗ. Do đó, nó bèn lên tiếng xua đuổi Gõ kiến.

Lũ sâu biết chuyện mừng lắm, chúng thi nhau sinh sôi nảy nở đục khoét thân cây, chẳng mấy chốc cái cây bị mục ruỗng.

Và một ngày kia, một cơn gió mạnh thổi tới, cây liền gãy đứt đôi.

17

Bài học gợi mở

Chỉ vì thói hư vinh, thích bề ngoài hào nhoáng mà cây đã tự hại chết mình. Nếu nó để chim gõ kiến bắt sâu giúp, biết bao dung và chấp nhận những cái lỗ trên thân thì nó đã có thể kiên cường đứng vững trước gió mưa. Các em thân mến, các em đã bao giờ nghe về Biển Chết chưa? Em có muốn biết tại sao nó lại có tên như thế không? Hãy đọc câu chuyện tiếp theo nhé!

HAI BIỂN HỒ

Ở Palestine có hai biển hồ.

Sông Jordan bắt nguồn từ trên núi, khi đổ xuống nó tung bọt trắng xóa, tạo nên một biển nước ngọt. Biển reo cười cùng nắng, lấp lánh dưới ánh mặt trời và chứa đầy tôm cá. Cây cối vươn cành trên mặt

biển và đâm sâu rễ vào lòng biển để hút lấy nguồn nước trong lành. Con người dựng nhà dựng cửa trên bờ, chim chóc làm tổ trên cây. Đó là biển

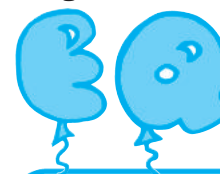
hồ Galilee. Rồi sông Jordan chảy về phía nam đổ vào một biển hồ khác. Ở đây không có cá tôm, không một bóng cây, cũng chẳng thấy tiếng chim hót

hay tiếng trẻ con nô đùa. Không khí nặng nề phủ trùm bên trên mặt nước, không có người hay chim chóc, muông thú nào uống được nước của nó. Tên nó là Biển Chết. Tại sao hai biển hồ này lại khác nhau đến vậy?

Biển Galilee đón nhận dòng nước của sông Jordan nhưng không giữ nước lại. Mỗi giọt nước chảy vào đây cuối cùng cũng đều chảy tiếp đi nơi khác, vì vậy nước ở đây luôn trong lành, mát ngọt. Còn Biển Chết nhận bao nhiêu nước cũng đều giữ lại cho riêng mình, vì thế nó tích tụ rất nhiều muối khiến nước vô cùng mặn.

Bài học gợi mở

Biển Galilee vừa nhận vừa cho đi. Biển Chết chỉ nhận mà không chịu cho đi nên cuối cùng trở thành một biển chết. Giờ thì các em đã biết tại sao không có sinh vật nào sinh sống trong Biển Chết. Đó là bởi vì nó quá ích kỷ, không có lòng bao dung, không muốn chia sẻ với người khác. Các em thân mến, trong cuộc sống hàng ngày, các em có thường hay nổi nóng không? Hãy đọc câu chuyện của một cậu bé hay nổi nóng để rút ra bài học cho mình nhé!

VẾT THƯƠNG CỦA LỜI NÓI

Có một cậu bé rất hay nổi nóng. Để sửa tính xấu đó, cha cậu mới đưa cho cậu một túi đinh và dặn:

- Mỗi khi nổi nóng thì hãy đóng một chiếc đinh lên hàng rào sau vườn.

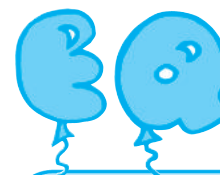
Ngày thứ nhất, cậu bé phải đóng lên hàng rào những ba mươi bảy chiếc đinh. Nhưng càng về sau, số lượng đinh mà cậu phải đóng lên hàng rào càng ít, bởi cậu thấy là việc kiềm chế tính nóng của mình còn dễ hơn nhiều so với việc đóng đinh lên hàng rào. Và cuối cùng thì cậu bé cũng đã học được cách kiềm chế bản thân, không nổi cáu vô cớ nữa. Cậu nói chuyện này với cha. Ông lại nói với cậu rằng:

- Giờ thì mỗi lần con kiềm chế được tính nóng của mình, con hãy nhổ một chiếc đinh ra khỏi hàng rào nhé.

Ngày qua ngày, cuối cùng đến một hôm, cậu bé nói với cha là mình đã nhổ hết đinh ra khỏi hàng rào rồi. Cha dặt tay cậu ra vườn nói:

- Con làm rất tốt, con trai ngoan của ta. Nhưng hãy nhìn những lỗ đinh trên hàng rào này xem, chúng vĩnh viễn không thể lành lặn như trước được nữa. Con hãy nhớ lấy, những lời con nói lúc nóng giận giống như lỗ đinh trên hàng rào vậy. Nếu con cầm dao đâm người khác một dao, dù có nói xin lỗi đến cả ngàn lần thì vết thương mãi mãi vẫn sẽ tồn tại. Nỗi đau do lời nói gây ra cũng giống như nỗi đau thân thể vậy, nó làm cho con người ta không thể chịu đựng nổi.

Bài học gợi mở

Trong cuộc sống, đôi khi vì không kiềm chế được bản thân mà chúng ta gây tổn thương cho người khác. Hẳn là các em đều không muốn như vậy phải không? Mời các em đọc thêm một câu chuyện ý nghĩa khác về lòng bao dung nhé!

CHIẾC GIÀY CÓ ĐÔI

22

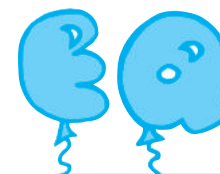

Một ông lão lặn lội đi thăm con gái lấy chồng xa. Trước khi đi, ông lấy số tiền tích góp bấy lâu sắm cho mình một đôi giày mới, rồi đạp xe lửa đi thăm con gái. Lần đầu tiên đi xe lửa nên khi ngồi ở trên tàu ông rất lo lắng, căng thẳng. Vì thế, lúc tàu tạm dừng ở ga xép, ông bèn xuống tàu đi loanh quanh hít thở thư giãn.

Vui chân thế nào, ông đi cách khá xa nơi tàu dừng mà không hay. Chỉ đến khi tàu chuẩn bị tiếp tục lên đường, ông mới biết và vội vàng hốt hải quay lại. May là ông cũng lên được toa tàu cuối cùng. Chỉ có điều, trong lúc vội vàng, ông đã đánh rơi mất một chiếc giày. Mọi người trên tàu đều tiếc cho ông.

Nhưng không ai ngờ được là ông lão lại vội vàng cúi nót chiếc giày còn lại quăng xuống vệ đường ray. Mọi người bắn khoăn không hiểu tại sao ông lại làm vậy. - Là thế này, - ông lão giải thích - Chiếc giày còn lại này dù đặt đến đâu đi chăng nữa đối với tôi mà nói giờ cũng thành vô dụng. Tôi quăng xuống để ai nhặt được họ còn có cả đôi mà đi.

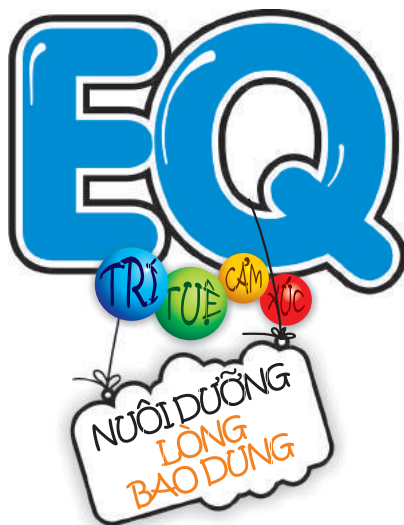
23

Bài học gợi mở

Ông lão không vì mất của mà buồn bã, trái lại, còn rộng lượng, hào phóng nghĩ đến người khác. Giờ thì các em đã hiểu thế nào là lòng bao dung rồi chứ? Các em thân mến, tin rằng qua các mẫu chuyện về lòng bao dung, các em sẽ biết cách sống tốt hơn và biết cư xử độ lượng hơn với người khác.

Copyright © Beijing Yutian Hanfeng Book Co., LTD
Bản quyền tiếng Việt © Công ty Văn hóa Đông A, 2008

Chịu trách nhiệm xuất bản: Cổ Thanh Đàm
Biên tập: Nguyễn Đăng Ngọc
Bìa & Trình bày: Đông A
Sửa bản in: Lan Phương

Liên kết xuất bản

Công ty Văn hóa Đông A

113 Đông Các, P. Ô Chợ Dừa, Q. Đống Đa, Hà Nội
Tel: (04) 8569382. 8569381. Fax: (04) 8569367
Email: dongadc@pt.vn. Website: dongabooks.vn

Đại diện tại TP. Hồ Chí Minh:
26A, lầu 1 (khu 30 gian), Đường Ngô Tất Tố, P. 22, Q. Bình Thạnh
Tel: (08) 8404482. Fax: (08) 8404482

In 2000 cuốn khổ 17 x 24cm tại Công ty TNHH phát triển Minh Đạt.
Số đăng ký kế hoạch xuất bản: 766-2008/CXB/7-38/MT.
Cấp ngày 1.8.2008.
In xong và nộp lưu chiểu quý IV/2008.